

A Prelátus 2015. márciusi levele

A levél központi témája a nagyböjt. A Prelátus arra buzdít, hogy figyeljünk oda különösen a többiek iránti szeretetre.

2015.03.23.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Már eltelt némi idő a Nagyböjt kezdete óta. Azon túl, hogy hálásan és fogékony lélekkel követjük Krisztus negyven napos imádságát és

böjtölését a pusztában és győztes harcát a gonosz lélekkel szemben, az Egyház azt ajánlja, hogy igyekezzünk nagyon jól felkészülni arra, hogy Urunk szenvedését, halálát és feltámadását belsőleg átéljük most Húsvétkor. Ezért ebben a liturgikus időszakban a Mesterrel való szoros egységre hív, ahogy Szent II. János Pál pápa is emlékeztetett rá néhány évvel ezelőtt.

„Íme, fölme gyünk Jeruzsálembe” (Mk 10,33). Az Úr e szavakkal hívja tanítványait, hogy Vele együtt járják végig az utat, amely Galileából arra a helyre vezet, ahol beteljesül Jézus megváltói küldetése. Ez a Jeruzsálembe vezető út – melyet az evangélisták úgy mutatnak be, mint Jézus földi útjának csúcspontját – példa a keresztények számára, akik vállalták, hogy követik a Mestert a kereszttúton.

Napjaink embere felé is elhangzik Jézus hívó szava, hogy „menjen fel Jeruzsálembe”. Ez a hívás a Nagyböjtben különösen is erőteljes, mert ez kegyelmi idő a megtérésre és arra, hogy a Krisztus halálának és feltámadásának titkában való bensőséges részesedés által újra rátaláljunk a Vele való teljes egységre. A Nagyböjt ezért a keresztény ember számára kedvező lehetőség arra, hogy alapjaiban megújítsa életét.[1]

Ismerjük azokat a fő gyakorlatokat, melyeket az Egyház javasol arra, hogy a nagyböjtben kifejezzük a megtérés iránti vágyunkat: imádság, vezeklés, a szeretet cselekedetei. Azt szeretném, ha most főként ez utóbbiakra irányítanánk a figyelmünket. Nagyböjti üzenetében Ferenc pápa *a közömbösség globalizációjáról* beszél, amely napjainkban nagyon elterjedt és szöges ellentétben áll Isten

működésével. Isten az Ő végtelen
irgalmában mindegyikünkre vigyáz,
keres minket, amikor eltávolodunk
tőle, és soha nem tagadja meg tőlünk
fényének világosságát és

kegyelmének erejét, hogy minden
pillanatban az Ő jó gyermekeiként
akarjunk és tudjunk viselkedni.

Csakhogy előfordul – írja a Pápa –,
hogy amikor jól vagyunk, jól
érezzük magunkat, elfelejtkezünk
másokról (amit az Atyaisten soha
sem tesz), nem érdekelnek a
problémáik, szenvedéseik, az
igazságtalanságok, amelyeket
elszenvednek...[2]

Ahhoz, hogy legyőzzük ezt a veszélyt,
arra kell gondolnunk, hogy
szolidaritást kell vállalnunk
egymással. Mindenekelőtt a szentek
közösségéről kell elmélkednünk,
amely arra buzdít, hogy szolgáljunk
és nap nap után törődjünk a lelki
vagy anyagi szükségét szenvedő
testvéreinkkel. Így a nagybőjti idő

különösen alkalmas időszak lesz arra, hogy utánozzuk Krisztust azáltal, hogy nagylelkűen odaadjuk magunkat Titokzatos Teste tagjainak, arra gondolva, ahogy Ő odaadta magát nekünk.

Az e magatartáshoz szükséges erőt Isten igéjének figyelmes hallgatásából és a szentségek – szentgyónás, szentáldozás – vételéből merítjük, amelyeket az Egyház kifejezetten előír erre az időszakra. Gondoljunk arra, hogy amikor a szükséges lelki hozzáállással fogadjuk Krisztus Testét a szentáldozásban, egyre hasonlóbba válunk hozzá, egyre tökéletesebben azonosulunk Krisztussal, mígnem mi is Krisztus leszünk – ***ipse Christus***, ahogy az Atyánk mondta. Magunkénak érezzük a többiek minden szükségletét anélkül, hogy megengednénk, hogy szívünkbe befészkelje magát az önzés vagy hogy csak magunkra figyeljünk: **aki**

Krisztusé, egyetlen testhez tartozik, és Benne az emberek nem közömbösek egymás iránt.[3]

Lehetetlen nem emlékezni Szent Pál világos szavaira: *Ha szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele, s ha tiszteletben van része az egyik tagnak, mindegyik örül vele*[4].

Gyermekeim, nagyon fontosnak tartom, hogy mindezt megéljük, amikor a betegekkel törődünk: olyan irgalmassági cselekedet ez, amelyet Krisztus különösen megjutalmaz. Imádkozzunk mindennap azokért is, akiket vallási meggyőződésük miatt üldöznek. Senki sem lehet számunkra közömbös! Imádkozzunk az Úrhoz, hogy segítse őket kegyelmével és adjon nekik erőt. Mivel a szeretetnek megvan a maga rendje, elsősorban a hozzánk legközelebb állókat kell szeretnünk – vér szerinti és természetfölötti családunk tagjait, barátainkat és ismerőseinket, munkatársainkat –,

mindazokat, akikhez az életünk különböző körülményei miatt a testvériség különleges kötelékei kapcsolnak.

Nagyon világos tanácsokat fogalmaz meg Ferenc pápa: **Meg tudjuk-e tapasztalni az Egyháznak ezeken a színterein, hogy egyetlen testhez tartozunk? Ahhoz a testhez, amely együtt kapja meg és osztja meg, amit Isten ajándékozni akar? Ahhoz a testhez, amely ismeri a leggyengébb, legszegényebb, legkisebb tagjait és gondjukat viseli? Vagy belemenekülünk egy egyetemes szeretetbe, mely elkötelezetten munkálkodik a világ távoli részén, de elfelejtkezik a saját zárt ajtaja előtt ülő Lázárról? (vö. Lk 16,19–31)[5]**

Kihasználom a levél kínálta alkalmat arra, hogy még egyszer megköszönjem azon gyermekeimnek és mindenkinek, akik a betegekkel és

az idősekkel törődnek, hogy nagylelkűen ennek a munkának szentelik magukat: Isten mosollyal tekint le fáradozásukra! Tisztában vagyok vele, hogy ez a feladat olykor nem kevés fáradtsággal jár. Ezekben a pillanatokban figyeljünk arra, amit a hit világosan tanít: ha azokat szolgáljuk – akár otthon, akár máshol –, akik nem tudnak magukról gondoskodni, egyenesen Krisztus irgalmas szívében találjuk magunkat. Vállaljuk a fáradságot, hogy szolgálatunk legjavát nekik szenteljük, nem sajnálva a személyes áldozatot. Gyakran olvasok arról, hogy Szent Josemaría örömmel látogatta sorra a betegeket, ment, hogy velük legyen – és erre szükség is volt az Opus Dei megvalósításához. Ezekből a pillanatokból merítette az erőt ahhoz, hogy megvalósítsa, amit Isten kért tőle.

A Műben nagy hagyománya van ezeknek az irgalmassági

cselekedeteknek: ismétlem, nem véletlenül a szegények és betegek között született meg és fejlődött az Opus Dei. Az utunk szempontjából jelentőségteljes, hogy 1975. március 19-én, pár hónappal a halála előtt – éppen negyven éve – az Atyánk élénken idézte fel ezeket a kezdeteket egy családi összejövetelen. Azt javaslom, hogy elmélkedjünk ismét a szavain.

Madrid legszegényebb negyedeiben kerestem az erősséget. Órákon keresztül mindennap egyik helyről mentem a másikra a szégyenkező és nyomorúságos szegények között, olyanok közt, akiknek semmijük sem volt, taknyos, piszkos gyerekek között, akik mégis gyermekek voltak, vagyis Istennek tetsző lelkek (...). És milyen szép volt, mennyi örömmel töltött el! Sokat voltam velük, de sajnálom, hogy nem többet. És a kórházakban és a betegek

házaiban, már ha ezeket a kalyibákat háznak lehet nevezni... Elhagyatottak és betegek voltak, néhányan az akkor még gyógyíthatatlan tuberkulózisban szenvedtek (...).

Kemény és mozgalmas évek voltak, melyek során az Opus Dei belülről, észrevétlenül növekedett. De el akartam mondani nektek – egy nap majd részletesebben elmesélik, iratokkal és dokumentumokkal alátámasztva –, hogy a Mű emberi ereje a madridi kórházak betegeiből fakadt: a legnyomorultabbakból, az otthon fekvő tehetetlenekből, akiknek már semmi reményük nem maradt, a legtudatlanabbakból ezekben a szörnyű nyomornegyedekben.[6]

A betegeknek azt mondom, hogy legyenek szófogadóak és hagyják, hogy gondoskodjanak róluk;

legyenek hálások az emberi és keresztény szeretetért, amellyel maga Jézus Krisztus fordul felénk azokon keresztül, akik velük törődnek. Sokan vannak – még azok között is, akik nem birtokolják a hit kincsét –, akik megkísérelnek a valódi keresztény és emberi szeretet jeleitől, és végül felfedezik Krisztus arcát a betegekben vagy azokban, akik feláldozzák magukat értük.

Nagy örömmel tölt el Szent József és a Gyümölcsoltó Boldogasszony közelgő ünnepe is. Különös jelentőséggel bírnak idén, a családoknak szentelt Mária-évben, hiszen a názáreti otthon hangulatát idézik fel. Ott nyilvánult meg Isten emberek iránti nagy irgalma és a Szentháromság szeretete az Ige Szűz Mária legtisztább méhében való megtestesülése által. Ott töltött Jézus hosszú éveket, folyamatosan körülvéve Édesanyja és Szent József óvó szeretetétől. Ott dolgozott a szent

pátriárka emberi és természetfeletti tökéletességgel. Ezért joggal bízhatjuk az ő gondjukra a keresztény családok szentségét és kérhetjük oltalmukat a világ összes családja számára.

A közelmúltban a Pápa katekéziseiben hangsúlyozta az édesanya és az édesapa fontos szerepét a családban: **az anyák – mondta egy alkalommal – az önző individualizmus terjedésének legjobb ellenszerei.**^[7] Ez igaz az apákra is, akik szintén alapvető szerepet játszanak. Minden családban szükség van az apa jelenlétére, még akkor is, ha sajnos **napjainkban azt mondják, hogy egy „apák nélküli társadalomban” élünk. (...) Az apa alakja – jelképesen – hiányzik, kiüresedett, elmozdult a helyéről, főként a nyugati kultúrában.**^[8] Ez a hozzáállás súlyos tévedés, hiszen a gyermekek harmonikus, mindenre

kiható fejlődéséhez mind az apa, mind az anya elengedhetetlenül szükséges. Erősen, nagylelkűen imádkozunk a családokért, amelyek a társadalom és az Egyház alapvető sejtjei? Imádkozunk azért, hogy minden család olyan legyen, mint a názáreti család, amelyben az Isten fia otthonra lelt? Hogy fejezzük ki hálánkat a sok szülő nagylelkű és örömteli odaadásáért? Imádkozunk azon házaspárok boldogságáért, akiknek Isten nem adott gyermeket, hogy szeretni tudják Isten akaratát és a szolgálat példáját adják az egész emberiségnek?

Akár sok, akár kevés gyermeket kap Istentől, vagy akár egyet sem, minden keresztény családnak tovább kell adnia azt az örömet, hogy ők *családegyház*. Ezért idézem most Szent Josemaría szavait arról, hogy a gyermekeket ***mindig örömmel és hálásan kell fogadni, mert Isten ajándékai és áldása, valamint***

bizalmának bizonyítéka.^[9] Majd hozzátette: ***Ne kételkedjeteK abban, hogy ha a keresztény családokban kevesebb gyermek lesz, csökkenni fog a papi hivatások és azon lelkek száma, akik egész életüket Krisztus szolgálatának szentelik. Sok olyan házaspárt láttam, akik annak ellenére, hogy Isten csak egy gyermeket adott nekik, voltak olyan nagylelkűek, hogy felajánlják őt Istennek. De nem sokan teszik ezt meg. A nagy családokban könnyebb megérteni az isteni hivatás nagyságát, és az ő gyermekeik között minden életállapotra és útra van valaki.***
[10]

Nem minden házaspárnak születik gyermeke. Ebben az esetben sem szabad azonban, hogy a házastársak hibásnak tekintsék magukat, mert nem azok. Isten más – szintén isteni – módon akarja megáldani házastársi szeretetüket. ***A nagy családok –***

**állította az Atyánk – nagy örömmel
töltenek el. De amikor olyan
házaspárokkal találkozom,
akiknek azért nincs gyermekük,
mert Isten nem adott nekik,
szintén örömet érzek: nemcsak
hogy ugyanúgy meg tudják
szentelni a családjukat, hanem
még több idejük is van mások
gyermekére, és sokan vannak,
akik megható odaadással élnek
így. Büszkén mondhatom, hogy
soha nem fojtottam el semmilyen
nemes földi szeretetet, épp
ellenkezőleg, bátorítottam, mert
ennek is isteni útnak kell lennie,
minden nappal egyre inkább.[11]**

Adjunk hálát Istennek az ilyen
házaspárok örömteli hűségéért!

Szent József ünnepén mindannyian a
szent pátriárkához fordulunk és azt
kérjük tőle, hogy egész életünket,
napról napra, töltse el Isten iránti
hűséggel, hogy hozzá, ehhez az igaz
emberhez hasonlóan mi is tudjunk

válaszolni mindenre, amit Isten kér tőlünk. Mielőtt befejezem ezt a levelet, szeretnélek emlékeztetni benneteket, hogy március 28-án lesz az Atyánk pappá szentelésének kilencvenedik évfordulója.

Forduljunk hozzá áhítatos és állandó imádsággal az Egyházért és a Pápáért, papi és szerzetesi hivatásokért, olyan – szintén isteni – hivatásokért, akik a világ közepén szentelik magukat teljesen Istennek a házasságban vagy az apostoli cölibátusban, valamint minden keresztény hűségéért. Imádkozzatok hittel és bizalommal Szűz Máriához és Szent Józsefhez, hogy szemlélődő lelkeként tudjuk járni utunkat a világban. És imádkozzatok továbbra is a szándékaimért.

Nagy örömmel mesélem el, hogy a többnapos lelkigyakorlatom előtt alkalmam volt Loretóban imádkozni, mindannyiótokkal és az Atyánkkal együtt. Több alkalommal is

elkísérhettem őt oda és láttam, hogy szerette Édesanyánkat és hogyan tette le az ő kezébe minden gyermeke életét és a sajátját: a Művet, hogy jobban szolgálja az Egyházat.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket!

Atyátok

+Javier

Róma, 2015. március 1.

.....

[1] SZENT II. JÁNOS PÁL: nagyböjti üzenet, 2001. január 7.

[2] FERENC PÁPA: 2015. évi nagyböjti üzenet, 2014. október 4.

[3] *Ugyanott*

[4] 1 Kor 12,26

[5] FERENC PÁPA: 2015. évi nagyböjti üzenet, 2014. október 4.

[6] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1975. március 19. („Por las sendas de la fe", ed. Cristiandad, 2013, 146-147.o.)

[7] FERENC PÁPA: Általános audiencia, 2015. január 7.

[8] FERENC PÁPA: Általános audiencia, 2015. január 28.

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Levél*, 1959. január 9., 54. pont

[10] *Ugyanott*, 55. pont

[11] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy családi összejövételről, 1969. április 10.

dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2015-marciusi-levele/
(2025.08.05.)